

Sygn. akt: I C 1089/17

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jacek Stypułkowski
Protokolant:	Monika Kosobko - Derehajło

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w O.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. Oddała powództwo.

II. Przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim radcy prawnej R. R. kwotę 738 złotych (siedemset trzydzieści osiem), w tym kwotę 138 złotych podatku VAT tytułem opłaty za udzieloną pomoc prawną z urzędu oraz kwotę 75 złotych (siedemdziesiąt pięć) tytułem zwrotu wydatków.

I C 1089/17

UZASADNIENIE

Powód J. S. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu (...) SA w O. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jakim jest prawomocny nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w B.z dnia 9 kwietnia 2014 roku wydany w sprawie sygn. akt (...). Wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Pozwany (...) SA w O. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 kwietnia 2014 roku wydany w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B.orzekł o obowiązku zapłaty przez pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) SA w O. kwoty 3138,36 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. Nakaz ten jako prawomocny w dniu 30 maja 2014 roku został opatrzony klauzulą wykonalności (akta postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. Ł. I. (...) w załączeniu).

Na podstawie wyżej wskazanego tytułu wykonawczego (...) SA w O. wszczął wobec J. S. postępowanie egzekucyjne z nieruchomości. W jej trakcie nie wyegzekwowano od dłużnika żadnych kwot (k.62).

Uzasadniając swe roszczenie powód reprezentowany przez ustanowioną z urzędu radcę prawną podnosił (k.3-7, 64), że spłacił wierzycielowi co najmniej kwotę 1000 zł. Wskazywał przy tym, że pieniądze na rzecz wierzyciela wpłacił jeszcze przed wydaniem nakazu zapłaty. Powód przekonywał, że wpłat dokonywał przelewami, jednak nie odnalazł dowodów ich wykonania. Jego zdaniem strona pozwana szybciej może odnaleźć te dokumenty. Powód nie wiedział czy w toku egzekucji wyegzekwowano od niego jakiegokolwiek kwoty. Pełnomocnik powoda zgłosiła również zarzut przedawnienia egzekwowanego roszczenia (k.6), jednak ostatecznie zarzut ten wycofała (k.64).

Zgodnie z art. 840 § 1 kpc dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaze, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Zdaniem Sądu argumentacji powoda nie sposób uznać za trafną, a tym samym jego roszczenia za zasadne.

Ustanowiona z urzędu pełnomocnik powoda nie podjęła próby sprecyzowania na jakiej podstawie prawnej oparła żądanie. Zważywszy na to, że powód twierdził, iż dokonywał wpłat na rzecz wierzyciela w kwocie co najmniej 1000 zł i nastąpiło to przed wydaniem tytułu wykonawczego, a w treści pozwu wskazał, że kwestionuje wysokość roszczenia pozwanego, przyjęć należy, że podstawę prawną roszczenia może stanowić art. 840 § 1 pkt 1 kpc. Z drugiej strony pełnomocnik powoda wnioskował o zażądanie informacji od komornika prowadzącego egzekucję o wysokości kwot ściągniętych od powoda, co wskazuje na przepis art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Sąd rozpoznając sprawę miała na uwadze obie te podstawy.

Podstawowym obowiązkiem procesowym powoda jest udowodnienie swego żądania.

Z treści reguły określonej w art. 6 kc wynika, że każdy, kto wywodzi skutki prawne ze swych twierdzeń winien prawdziwość tych twierdzeń w sposób konkretny i niebudzący wątpliwości wykazać. Na podmiotach powołujących się na określone okoliczności, które ich zdaniem są prawotwórcze, spoczywa obowiązek dowiedzenia ich prawdziwości. By sprostać temu obowiązkowi Kodeks postępowania cywilnego daje stronom liczne uprawnienia procesowe, a przede wszystkim prawo inicjatywy dowodowej.

Art. 6 kc jako stwierdzający, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, ma w procesie istotne znaczenie dopiero wówczas, gdy sąd z braku odpowiednich dowodów albo wskutek odmowy wiary lub mocy przeprowadzonym dowodom, nie poczynił określonych ustaleń faktycznych. Wówczas konsekwencje procesowe tego ponosi strona, na której dowód spoczywał. Jeżeli natomiast istotne fakty zostaną ustalone, to podlegają one ocenie z punktu widzenia przepisów prawa materialnego, niezależnie od tego, która ze stron podjęła w tym zakresie inicjatywę dowodową (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 14 maja 2012 roku wydanym w sprawie sygn. akt I PK 29/12). W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczania sądowi dowodów potwierdzających fakty pod rygorem przegrania procesu. Innymi słowy w procesie istotne znaczenie ma aktywność stron w przedstawianiu materiału procesowego (ciężar dowodu w znaczeniu formalnym). Ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym) odnosi się do negatywnego wyniku postępowania dowodowego, tzn. do określenia jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie sformułowanych przez

nie twierdzeń. Pojęcia ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (art. 232 kpc) i w znaczeniu materialnym (art. 6 kc) są odmienne, ale pozostają ze sobą w związku, ponieważ na uznanie przez sąd twierdzeń stron za udowodnione wpływa treść informacji, jakie sąd uzyskuje na podstawie zgłoszonych środków dowodowych.

W niniejszej sprawie powód formułując swe twierdzenia mające uzasadnić żądanie winien był je udowodnić, z więc przedstawić dowody potwierdzające fakt dokonania częściowej spłaty wierzytelności wobec pozwanego (...) SA w O..

Na tę okoliczność powód – mimo że reprezentowany przez radcę prawną ustanowioną z urzędu – nie zgłosił jakiegokolwiek dowodu, poprzestając na twierdzeniach. Jedyne środki dowodowe przeprowadzone z inicjatywy powoda – informacja Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.Ł. I. – nie potwierdziła prawdziwości twierdzeń o częściowej spłacie wierzytelności wobec pozwanego.

Z tych względów, wobec braku dowodów na prawdziwość twierdzeń powoda, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 840 § 1 pkt 1 i 2 kpc, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawną ustanowioną z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 2, § 3, § 4 ust. 3 i § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1715 ze zm.).

Jako, że pozwany, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie zajął stanowiska w sprawie, na podstawie art. 339 § 1 kpc Sąd wydał wyrok zaoczny. Reguła określona w art. 339 § 2 kpc nie znajduje tu zastosowania, jako że twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie budziły uzasadnione wątpliwości.